

Recensie Asphalt en Cappuccino

Tijdens de zomer van 2009 liepen Cor Kuyvenhoven en Evelien Apeldoorn vanuit Driewegen (Zeeland) naar Rome. Ze vonden hun weg door Frankrijk tot Reims en volgden daarna de Via Francigena.

Van hun pelgrimstocht deden ze uitvoerig verslag via een weblog. Nu zijn alle ervaringen, ontmoetingen, ideeën, gedachten en de beleving ervan gebundeld in een boek met de titel Asphalt en cappuccino.

Het is een zeer lezenswaardig geheel geworden. Bijzonder zijn de reflexies op de (levens)vragen die gebeurtenissen of ontmoetingen oproepen. Zo was bijvoorbeeld het zien van een bordje 'gevonden voorwerpen' de aanleiding om zich bezig te houden met de fundamentele vraag: Wat zijn wij eigenlijk verloren tijdens onze levensloop? En dan volgt er een verslag van een intieme dialoog: Cor, ik ben vooral mijn argeloosheid kwijt geraakt, het simpele vertrouwen van een kind om te doen, mee te gaan, vertrouwend dat de ander geen kwaad in de zin heeft.

Het boek is opgebouwd uit 12 hoofdstukken, plus opmaat, inleiding en slot. In ieder hoofdstuk wordt globaal een week van de reis beschreven. De hoofdstukken beginnen met een motto, een gezegde, een gedicht; daarna volgt de beschrijving, soms summier, meestal opgehangen aan observaties, ontmoetingen en gedachten: Vandaag voel ik me voor het eerst sinds ons vertrek gespannen. Hebben we vanavond wel een plek om te slapen?

of: de zon is warm en de zaadpluis van het wilgenroosje vliegt ons in witte wolken om de oren.

of: Na een nacht met hevig onweer vertrekken we in onze regenpakken. Al snel begint de natte weg te dampen en na een uur of twee breekt de zon door.

Ieder hoofdstuk wordt afgesloten met een bespiegeling onder het motto: even stil staan bij

Deze bespiegelingen geven het verslag een diepte die je zelden tegenkomt. Onderwerpen als gastvrijheid, gezondheid, stilte, loslaten en dankbaarheid komen aan de orde. Stuk voor stuk bespiegelingen die de hedendaagse pelgrim herkent.

Cor en Evelien zijn een goed voorbeeld van zo'n moderne pelgrim: men gaat op weg met een onbestemd gevoel om de zin van het leven te (her)ontdekken. Langzamerhand raakt het vragende hoofd leeg en kruipt een fundamenteel geluksgevoel omhoog dat te maken heeft met vrede en dankbaarheid over het hier en nu. Daarom kunnen ze het boek ook afsluiten met de zin: Pelgrims zijn we geworden, voorgoed.

Van harte aanbevolen.

Pieter Quelle